

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 712/2014-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. decembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného obchodnou spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Terézia Baráková, s. r. o., Michalská bašta 12, Nové Zámky, v mene ktorej koná konateľka a advokátka JUDr. Terézia Baráková, pre namietané porušenie čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na právnu pomoc v konaní pred súdmi podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd uznesením Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 9 Rob/77/2011-146 z 18. júna 2012, uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 31 Cob/63/2012-156 z 21. decembra 2012 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obdo/37/2013 z 30. decembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. júla 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na právnu pomoc v konaní pred súdmi podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a podľa čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) uznesením Okresného súdu Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“) č. k. 9 Rob 77/2011-146 z 18. júna 2012, uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 31 Cob 63/2012-156 z 21. decembra 2012 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Obdo 37/2013 z 30. decembra 2013.

Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva, že návrhom doručeným okresnému súdu 6. októbra 2011 sa sťažovateľ ako navrhovateľ domáhal proti obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], ako odporcovi, zaplatenia sumy 99 878,30 € s prísl. z titulu zmluvy o dielo. Súčasne s návrhom podal sťažovateľ okresnému súdu aj žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov, ktorú odôvodnil tým, že *„výška súdneho poplatku je značná a v súčasnej dobe som sa nie vlastnou vinou dostal do druhotnej platobnej neschopnosti, pričom výšku súdneho poplatku som nebol schopný uhradiť už pri vzniku pohľadávky...“*. Sťažovateľ uviedol, že jeho pokusy vybaviť si úver v bankách zlyhali, a keďže nevlastní žiadnu nehnuteľnosť a predajom majetku, ktorý slúži ako výrobné prostriedky, by mu vznikla ďalšia škoda, je presvedčený, že kumulatívne

spĺňa obe podmienky pre priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov ustanovené v § 138 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

Okresný súd uznesením č. k. 9 Rob 77/2011-146 z 18. júna 2012 sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov nepriznal, keď po preskúmaní ním predložených dokladov dospel k záveru, že *„dočasná momentálna nedisponibilita peňažnými prostriedkami nie je v podnikaní javom zriedkavým a neodzrkadľuje celkové pomery žiadateľa – podnikateľa“*, ktorý *„nepreukázal, aký príjem dosahoval v priebehu svojho podnikania“*, a že *„prenášanie podnikateľského rizika na štát pri platení súdnych poplatkov nie je možné“*.

Keďže s uvedeným rozhodnutím sťažovateľ nesúhlasil, podal proti nemu odvolanie, v ktorom vyjadril názor, že v jeho prípade *„došlo k porušeniu zásady rovnosti strán“* podľa čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy a čl. 37 ods. 3 listiny, pretože platná právna úprava umožňuje oslobodiť od súdnych poplatkov aj fyzickú osobu – podnikateľa. Doplnil, že žiadosť podal až vtedy, *„keď sa blížila premlčacia lehota, a teda by došlo k faktickej nevyožiteľnosti práva“*.

Krajský súd uznesením č. k. 31 Cob 63/2012-156 z 21. decembra 2012 uvedené uznesenie okresného súdu potvrdil, pretože dospel k rovnakému záveru, t. j. *„že u žalobcu nie je preukázaná existencia takých pomerov, ktoré by odôvodňovali priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov“*.

Dovolanie sťažovateľa najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Obdo 37/2013 z 30. decembra 2013 odmietol z dôvodu jeho neprípustnosti podľa § 239 OSP a nezistenia väd podľa § 237 OSP.

V sťažnosti predloženej ústavnému súdu sťažovateľ zopakoval svoje argumenty uplatnené na všetkých stupňoch všeobecných súdov, pričom okresnému súdu navyše vytkol, že sa vôbec nezaoberal posúdením otázky jeho možného úspechu alebo neúspechu v konaní

ako druhej z podmienok ustanovených § 138 ods. 1 OSP. Tvrdí, že „prvostupňový súd a ani odvolací súd sa k hodnote majetku, teda samotným majetkovým pomerom sťažovateľa nevyjadrili“ a „sťažovateľovi nebolo umožnené, aby prípadné pochybnosti pred súdom vyvrátil a obhájil sa“. Sťažovateľ citujúc časť odôvodnenia nálezu ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 112/2012 zo 6. júna 2012 (týkajúceho sa iného sťažovateľa, pozn.) sa domnieva, že „okresný súd tým, že neodpustil žalobcovi zaplatiť súdny poplatok vo výške 6 % z hodnoty predmetu sporu ako preddavok na trovy konania a svojim rozhodnutím obmedzil žalobcovi právo na prístup k súdu, nakoľko rozhodnutie je zjavne neproporcionálne, a tým aj arbitrárne v myšlienkovom procese konajúceho súdu. Vzhľadom na uvedené je uznesenie okresného súdu, arbitrárne a zjavne neodôvodnené, a tým aj z ústavného hľadiska kladúceho požiadavku na spravodlivé odôvodnenie súdneho rozhodnutia neudržateľné.“. Sťažovateľ je preto tohto názoru, že «rozhodnutím prvostupňového a nasl. súdov bolo porušené sťažovateľove právo na spravodlivé súdne konanie, zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 47 ods. 2, 3 Ústavy Slovenskej republiky ale i Listinou základných práv a slobôd v čl. 37 ods. 3 a sťažovateľ má tiež za to, že bolo porušené ustanovenie čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, nakoľko súd naň hľadí ako na osobu v tzv. „inom postavení“, teda v postavení podnikateľa, čím ho diskriminuje a v podstate tým zdôvodnil svoje rozhodnutie.».

Na základe uvedeného sťažovateľ v petite žiada, aby ústavný súd rozhodol tak, že «uznesenia Okresného súdu v Dunajskej Strede č. k. 9 Rob/77/2011-146, Odvolacieho súdu v Trnave č. k. 31 Cob/63/2012-156 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Obdo 37/2013 zrušuje nakoľko bolo porušené právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie, zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 47 ods. 2, 3 Ústavy Slovenskej republiky ale i Listinou základných práv a slobôd v čl. 37 ods. 3 pričom bolo porušené i ustanovenie čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, nakoľko súdy na sťažovateľa hľadia ako na osobu v tzv. „inom postavení“, teda v postavení podnikateľa, a sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov priznáva a prikazuje súdu konať vo veci samej».

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 12 ods. 2 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 37 ods. 3 listiny všetci účastníci sú si v konaní [REDAKOVANÉ] rovní.

K námietke porušenia čl. 12 ods. 2 ústavy a základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 37 ods. 3 listiny uznesením okresného súdu č. k. 9 Rob 77/2011-146 z 18. júna 2012

V rámci svojej judikatúry ústavný súd už vyslovil, že princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (podobne II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04). Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

Sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu okresného súdu domáhal podaním opravného prostriedku (odvolania), o ktorom

krajský súd aj rozhodol, preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

K námietke porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením krajského súdu č. k. 31 Cob 63/2012-156 z 21. decembra 2012

Podľa aktuálnej judikatúry ústavného súdu v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku sa považuje ústavná sťažnosť za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní. Pritom lehota na podanie tejto sťažnosti bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (I. ÚS 169/09, I. ÚS 358/09, III. ÚS 114/2010, III. ÚS 164/2011).

Vzhľadom na to, že sťažovateľom podané dovolanie proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu (ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 9 Rob 77/2011-146 z 18. júna 2012 o nepriznaní oslobodenia sťažovateľovi od súdnych poplatkov, pozn.) bolo uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obdo 37/2013 z 30. decembra 2013, ktoré nadobudlo právoplatnosť 7. mája 2014, z procesných dôvodov odmietnuté, ústavný súd považuje sťažnosť v tejto časti za podanú včas.

Ústavný súd vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecných súdov ani preskúmať, či v konaní bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil, ale je oprávnený posúdiť, či v konaní pred všeobecnými súdmi nedošlo k porušeniu ústavnoprávnych princípov konania (čl. 46 až čl. 50 ústavy), a tým k porušeniu základných práv alebo slobôd sťažovateľa. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné

a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Ústavný súd už judikoval, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03, IV. ÚS 340/04).

Preskúmaním predloženej sťažnosti a k nej pripojených ústavný súd dospel k záveru, že táto je zjavne neopodstatnená.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť aj taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00). Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je tiež absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu

štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd už v minulosti judikoval, že samotné nepriznanie oslobodenia od súdneho poplatku ešte nesignalizuje porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu (II. ÚS 142/04).

Rozhodovanie o oslobodení od súdnych poplatkov spravidla nemôže byť predmetom ústavnej ochrany, pretože aj keď sa jeho výsledok môže dotknúť niektorého z účastníkov konania, samotný „spor“ o oslobodenie od súdnych poplatkov vzhľadom na podstatu konania nedosahuje intenzitu opodstatňujúcu porušenie základných práv a slobôd sťažovateľa (podobne rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 788/2009).

Nedostatok finančných prostriedkov sťažovateľa – právnickej osoby nemôže byť sám osebe dôvodom na priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov (III. ÚS 559/2011).

Rozhodovanie o tom, či sú splnené zákonom (Občianskym súdnym poriadkom) ustanovené podmienky na oslobodenie od súdnych poplatkov, spadá výlučne do rozhodovacej právomoci všeobecných súdov s ohľadom na princíp nezávislosti súdnictva (súdov) vyplývajúci z čl. 141 ods. 1 ústavy. Je preto vecou judikatúry všeobecných súdov, aby vymedzila kritériá, z ktorých bude pri aplikácii zákonných ustanovení týkajúcich sa oslobodenia právnických osôb od súdnych poplatkov vychádzať. Ústavnému súdu neprislúcha prehodnocovať právne závery všeobecných súdov, ku ktorým pri rozhodovaní o nárokoch účastníkov konania dospeli.

Z ustanovenia § 138 ods. 1 OSP vyplýva, že pri rozhodovaní o oslobodení od súdnych poplatkov súd prihliada na celkové majetkové pomery žiadateľa, na výšku súdneho poplatku i na povahu uplatňovaného nároku. Pre posúdenie dôvodnosti žiadosti

o oslobodenie od súdnych poplatkov je tiež rozhodujúce, či účastník svojvoľne alebo zrejme bezúspešne uplatňuje alebo bráni svoje práva. U právnických osôb a fyzických osôb, ktoré sú podnikateľmi, súd berie zreteľ i na povahu ich podnikateľskej činnosti, stav a štruktúru majetku, platobnú schopnosť a pod. Nepriaznivá hospodárska situácia podnikateľa ako dôsledok podnikania nemôže byť paušálnym dôvodom na priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžf 41/2010 z 26. októbra 2010).

Pre prípad nepriznania oslobodenia od súdnych poplatkov musí byť účastníkovi konania na účely možnosti uplatnenia práva na súdnu ochranu poskytnutý reálny časový priestor na úhradu súdneho poplatku a na pokračovanie v konaní vo veci samej (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 164/2010 z 30. augusta 2010).

Sťažovateľ námietku porušenia označeného práva krajským súdom založil výhradne na neúspechu v (procesnom) konaní pred všeobecnými súdmi, pričom aj po uplynutí takmer troch rokov od podania žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov (6. októbra 2011) je presvedčený, že svoje majetkové pomery okresnému súdu dostatočne zdokumentoval, a keďže sa stále nachádza v stave druhotnej platobnej neschopnosti a v jeho prípade nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku, splňa podmienky na oslobodenie od súdnych poplatkov v konaní o jeho žalobe o zaplatenie sumy 99 878,30 € s prísl.

Ako bolo uvedené, krajský súd napadnutým uznesením uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdil, pričom v relevantnej časti odôvodnenia tohto rozhodnutia (s. 3 – 5) zreteľne konštatoval, že súd prvého stupňa oslobodenie žalobcovi nepriznal z dôvodu, že je podnikateľom, ale preto, že ako podnikateľský subjekt dostatočne nepreukázal ani len existenciu takých majetkových pomerov, ktoré by ako jedna z podmienok podľa § 138 ods. 1 OSP takéto oslobodenie umožňovali, keďže *„nepredložil ani všetky prvostupňovým súdom vyžadované doklady, ktorými by svoju nepriaznivú finančnú situáciu preukázal, keď nedoložil fotokópiu stavu na účte v peňažnom ústave. Okrem toho nemožno prehliadnuť, že vo svojom živnostenskom liste má udelené živnostenské povolenie na celkom 17 druhov rozličnej podnikateľskej činnosti, pričom*

všetky nesúvisia s predmetom činnosti vykonávanej na základe zmluvy o dielo, z ktorej vznikla v konaní uplatnená pohľadávka. Sám žalobca uvádza vlastníctvo piatich kusov osobných motorových vozidiel, čo sa odvolaciemu súdu nejaví ako primeraný počet vozidiel prevádzkovaných podnikateľom – jednou fyzickou osobou. Napriek svojmu tvrdeniu o druhotnej platobnej neschopnosti má finančné prostriedky na prevádzkovanie kancelárie...“. Krajský súd taktiež uviedol, že „druhotná platobná neschopnosť, na ktorú poukazoval žalobca, nie je automaticky dôvodom pre priznanie oslobodenia od platenia súdnych poplatkov“ a že „podmienky pre aplikáciu ust. § 138 ods. 1 O. s. p. v prípade žalobcu by boli osvedčené len v prípade, ak by sa ocitol v komplikovaných finančných pomeroch z dôvodov, ktoré nesúvisia s podnikaním, najmä prípadov zavinených vyššou mocou. Takéto skutočnosti, ale žalobca ako dôvody pre priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov neuvádzal.“

Preskúmaním danej veci ústavný súd dospel k názoru, že krajský súd postupoval pri rozhodovaní o opravnom prostriedku sťažovateľa ústavne konformným spôsobom a že ním vydané rozhodnutie nemožno považovať za arbitrárne. Krajský súd pri svojom rozhodovaní nevybočil z rámca judikatúry všeobecných súdov aplikovateľnej na podobné prípady. Odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu popiera tvrdenie sťažovateľa, že „odvolací súd sa k hodnote majetku, teda samotným majetkovým pomerom sťažovateľa nevyjadril“. Je pravdou, že krajský súd sa osobitne nevyjadril k splneniu druhej podmienky oslobodenia od súdnych poplatkov, t. j. či nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie práva, avšak jeho rozhodnutie len z tohto dôvodu nemožno považovať za arbitrárne, pretože na priznanie takéhoto oslobodenia súdom sa v zmysle § 138 ods. 1 OSP vyžaduje kumulatívne splnenie oboch v ňom stanovených podmienok, čo sa v danom prípade evidentne nestalo. V zásade rovnako túto skutočnosť zhodnotil aj najvyšší súd na s. 11 – 12 svojho uznesenia, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa.

Správanie sťažovateľa, ktorý ani počas plynutia takej dlhej doby nepredložil doklady požadované okresným súdom (resp. doklady preukazujúce jeho aktuálne majetkové pomery), len polemizoval s ich opodstatnenosťou ako dôkazného prostriedku a nepreukázal

ani trvajúcu snahu o usporiadanie svojich majetkových pomerov tak, aby získal finančné prostriedky na úhradu súdneho poplatku, podľa názoru ústavného súdu vôbec nenasvedčuje tomu, že jeho úmyslom nebolo preniesť povinnosť uhradiť súdny poplatok, ktorého výšku *„nebol schopný uhradiť už pri vzniku pohľadávky“* uplatnenej až vtedy, *„keď sa blížila premlčacia lehota, a teda by došlo k faktickej nevykonalnosti práva“*, na štát.

Ústavný súd preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K námietke porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obdo 37/2013 z 30. decembra 2013

Ako bolo uvedené, napadnutým rozhodnutím najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa z dôvodu jeho neprípustnosti podľa § 239 OSP a nezistenia väd podľa § 237 OSP.

Otázka posúdenia podmienok na uskutočnenie dovolacieho konania vrátane posúdenia otázky prípustnosti dovolania je navyše vecou zákonnosti a jej vyriešenie v súlade s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, ktoré v zmysle čl. 46 ods. 4 ústavy majú ustanovovať podrobnosti o realizácii základného práva na súdnu a inú právnu ochranu, v konečnom dôsledku nemôže viesť k záveru o porušení základného práva sťažovateľa zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy (III. ÚS 17/2014, III. ÚS 77/2014).

Keďže medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a základným právom sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, porušenie ktorého namieta, nie je žiadna relevantná súvislosť, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K námietke porušenia čl. 12 ods. 2 ústavy a základných práv sťažovateľa podľa čl. 47 ods. 2 a čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 37 ods. 3 listiny uznesením krajského súdu č. k. 31 Cob 63/2012-156 z 21. decembra 2012 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obdo/37/2013 z 30. decembra 2013

Túto časť sťažnosti ústavný súd odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku zákonom predpísaných náležitostí spočívajúceho v úplnej absencii odôvodnenia jednotlivých práv osobitne ku každému z týchto súdov ako jednej zo všeobecných náležitostí podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. decembra 2014